cuius pfeos adequat; sd quaeris creara coniuncta cy Deo adequat pfeos cuiuscumque efectus: go. 3o: pbabilissimus est, potuisse Verbum Dm asumere quamlibet creaturam, imo et fras maales, sicut asumpsit mag; modo sic.

Stando lumini raois dificilius videtur, qd lapis, leo &a sint Deus, quo qd pducant Angelus; sd q.a maa de facto est Deus inferunt Theologi, qd quaeris fra maalis potest ee Deus: go pariter a fortiori. — Ad 1m dispuo maiz: supernaalitas vt supernaalitas fr. ddo: vt vitalitas ng, et dsa mire, dispuendy est eadz soluoe coerj: instaa, pbat etiq Da ipsis arguentz, et Da omnes, qd vitalitas visio-nis, nec inadqte ctinetur in intlu, sicut, n, ctinetur supernaa-litas fr. vt talis.

Ad 2m, dsa mari, ng mirz, imo et supoty, nempe qd creara sit caa, cuiuscumque efectus: dicere qd creara cy Deo coniuncta, adeqat pfeonz efectus, est suponere qd creara habet saltz incoative pfeonz efectus, in ordine ad illy pducendy: hoc tam, quius pbari debet, vt verus sit creara coniunctz cy Deo talz pfeoem adequare. Ad 3m, supota pbabilite sentes quo suponit, dispuo ma-iz: dificilius videtur loquendo de poli, transeat, loquendo pro vt res iacent de facto ng, propter raoz ipsius mire.

Equidem si q.a maa de facto est Deus inferunt Theologi, qd quaeris maa potest ee Deus: go cy de facto lapis, n pducat Angelus, stando lumine raois, pro vt res de facto iacent, dificilius videtur, la-pidz posse pducere Angelus quo posse ee Deus: itz dsa mire, ng a fortiori coq, imo et supoty, nempe qd lapis de facto pducat Angelus, qd nisi suponatur, coa n infertur.

Ob. 3o: D. Augnus de Genes. ad literq, cape 11o, qui postquz docuit rebus creatis coniuncte virtutz agendi, xa naas cursus addit: super hunc aum motz cursumque rerum naalium, potestas creatoris habet apud se, posse de his oibus facere aliud, quo easuz seminales raoes habent.

Item D. Thz de poa Dei, q.e 6a arlo 2o, ad 12m, qui postquz alia dixit, satis clara, in favorz, poz obedialis subdit: vnde nihil prohibet, quin naa creata, sit in poa ad aliqua fienda per divinz poz, quo inferior poa, facere n, potest, et ista vota vocantur poa obe-dientiz, seu 2m quo, quamlibet creatura obedit creatori. Item in 4m. dist. 8a. q.e 2a. ad 4m.

Alegantur etiq D. Chrysostomus, Gregorius et alii DD. imo varia sacrz scripturz testimonia, ex quibus oibus ctstat aiunt adversarii, in qualibet creara, dari poz obedialz ad qdlibet. — Dicetur tam, neque D. Augnus, neque D. Thz, neque alias authorites, quo aferri solent, statuere, qd cuicumque creare inest virtus pducendi quoscumque efectus; sd solz faciendi supernaaliter plura, quo naaliter facere, n, posset ex defectu alterius concaz, dispoonis, aut prerequi-siti: sic intlus, per habitz supernaalz elevatus, visionz beatz pducit.

Sic etiq terra, quo naaliter, non nisi verno tempore se se flori-bus variegare potest media bruma, speciali Dei providea in-mirabiles plane erupit flores, quibus ad miraculz, vsque depicta seu efrata est, miraculis vndique clara imago Tutelaris nostrz purissimz Virginis Mariæ Guadalupanæ.

His, similia, in meis possem exempla pducere, quibus parco, nè floribus videar indulgere; cz iq ad alia properdi, et tempus et maz gravitas postulat: ad-vertendz tam est, qd plures authorites, quo in ctrarius alegantur n, loquuntur de poa obediali activa, sd pasa: imo et si loquantur de activa, suponunt in creatis, virtutz, inchoatz ad efectus: aiunt ee, Deus posse creaturis uti, ut instrumentis; eas que instrumen-ta ee, suponit habere sue instrumentis virtutem.

DISPUTAO IVa DE CAUSA EFICIENTI increata.

Caa eficiens increata, idem est, ac Deus, q.a dicitur caa 1a, caa, q.a cuncta creata prveniunt ab eo. 1a q.a ipse à nulla alia caa est,

sed à se ipso, per summam et simplicissimam identem. Communiter definitur à Theologis, Ens à se, sicut creatura Ens ab alio: existere cau. 1æ de fide sancitum est, et constat authoritate consiliorum, et Patrum, imo omnium Nationum consensu.

Præterea contra Atheistas, idest, homines sine Deo solet demonstrari variis rationibus, quarum præcipua sumitur ex eo, quod quidquid est in tota colectione creaturarum est ab alio; cum idem, non possit se ipsum producere: unde tandem deveniendum ad aliquid, à quo quidquid est in colectione creaturarum accipiat esse, cum tamen, ipsum non sit ab alio, quod est dari causam 1am.

Sectio 1a an et quomodo Deus concurrat ad omnes efectus creaturarum?

Dico 1o: Deus simplice immediate concurrit cum creatura ad omnes eius efectus. Conclusio abunde constat ex Sac. pag. nam Joan. 1o dicitur: omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil. Isaiæ 26o: omnia opera nostra, operatus est in nobis Dominus. Sap. 11o: quomodo posset aliquid permanere nisi tu voluisses? quæ verba et quam plura alia, quæ possent aferri, Sancti DD. inteligunt et explicant de immediato Dei concursu ad operationes creaturarum.

Insuper ratione probatur 1o: eo quod quævis causa creata sit ens per participationem, dependet immediate à Deo, in esse et conservatione; sed etiam est agens per participationem, quia sicut ex conceptu creaturæ, participat à Deo esse ens, ita ex conceptu causæ creatæ participat à Deo, esse virtutem producendi: ergo etiam in operari. Probatur 2o: omnis creatura dependet immediate in suo esse à Deo; sed omnis efectus à creatura productus est creatura: ergo.

Dico 2o: Deus et creatura concurrunt ad efectum, per unam et eandem indivisibilem actionem. Ita Nostri, communiter cum DD. Thomistis, et Schotistis. Probatur: si actio creaturæ procederet à Deo per aliam actionem Dei, non oriretur naturaliter à Deo; nam actionem produci per aliam actionem est miraculosum ut dicetur lib. 3o Deo dante; ergo. Confirmatur: actio creaturæ ut potentiæ creatæ dependet immediate à Deo; sed actio egreditur immediate ut exercitium ipsius ab agente à quo immediate dependet: ergo actio creaturæ egreditur immediate à Deo, ut exercitium ipsius.

Dico 3o: nec de potentia Dei absoluta, potest dari creatura, quæ operetur absque immediato Dei concursu; ita communissima DD. sententia ut testatur D. Aguilar, qui oppositum tuetur et in sua opinione trahit aliquos ingeniosos Recentiores. Probatur: actio qua illa creatura operaretur, esset, et non, esset creata; esset ut supponitur; et aliunde creata non, esset quia non, dependeret immediate à Deo: ergo ea actio esset implicatoria, proinde quæ creatura illa operans.

Quod si in ea actione absque immediata dependentia à Deo salvari posset ratio creaturæ, equod esset fundatum DD. et Theologorum asserentium creaturam, ex conceptu creaturæ dependere immediate à Deo? Respondetur: omnis creatura debet dependere à Deo, maxima dependentia possibili quæ excogitari possit; sed talis est dependentia immediata: ergo. Maior constat, quia id postulat Deus, ratione sui perfectissimi dominii.

Ex dictis infertur, quod Deus non, potest libere delegare creaturæ suas vices, ut ipsa se sola producat efectum, per actionem quæ non, sit exercitium Dei omnipotentis, aut quæ loco Dei concurrat immediate ad operationes, aliarum creaturarum: nam esse, creaturas dependentes à substituta, non subderentur immediate Deo, proinde quæ, non essent creaturæ, cum de conceptu creaturæ sit dicere essentialem dependentiam immediatam, unicè à Deo.

Subsectio Unica, solbuntur objectiones.

Ob. 1o: ad perfectionem Artificis, spectat taliter eficere artefactum, ut hoc ad sui conservationem, non, egeat Artifice: ergo ad perfectionem Dei, spectat ita creaturas producere, ut non egeant ipsius conservatione. 2o: efectus causæ mediatæ, non, provenit immediate à Deo: ergo nec efectus causæ eficientis. 3o: Deus operatur per causas 2as, eo quod hæ sint illi subordinata; sed quod operatur per aliud, non operatur immediate: ergo.

4o: si Deus concurreret immediate ad operationes creaturæ, illi tolleret libertatem quia posito Dei concursu, ipsa creatura, non, posset, non operari: ergo. — Ad 1m, nego consequentiam, discrimen est, quod ad perfectionem dominii Dei, non, solum atinet creaturas producere, sed etiam dominium quod quandocunque voluerit, eas posse destruere, quod facere non, posset si illas immediate non, conservaret; ad perfectionem vero Artificis creati, tale dominium

non atinet.

Ad 2um, distinguo ant: non prevenit à Deo, passive se habente concedo; se habente active nego: Deus non recipit simul cum materia formam: ast per eandem actionem, quae respectu materiae est passio, simul cum agente creato formam educit. Ad 3um, distinguo maiorem: per causam 2am, ita ut etiam operetur concedo; ita ut ipse non operetur nego, et eadem solutione aplicata minorem, nego consequentiam.

Ad 4um, nego ant, cuius probationem distinguo: posito Dei concursu in actu 1o, creatura non posset contra nego; posito Dei concursu in actu 2o, subdistinguo: non posset antea non operari, nego; non posset contra concedo: concursus Dei in actu 1o, est omnino aplicata per decretum indiferens, ut creatura ea utatur, ex arbitrio suae voluntatis determinatione: unde adhuc eo posito, creatura est liber: concursus Dei, in actu 2o, est ipsa actio posita ex determinatione creaturae: unde licet posito hoc concursu, creatura non possit non operari, operaretur ex sua libera determinatione.

Instabis 1o: Deus esse causam partialem arguit imperfectionem; sed si concurreret immediate cum creatura esset causa partialis: ergo. 2o: eo quod creatura, suum intelectum producat dicitur inteligens per illum: ergo si Deus, simul cum creatura producat immediate, huius intelectionem, dicetur inteligens, per intelectionem creaturae. 3o: causa creata si est equivoca, superat perfectionem efectus, si univoca illum adequat: ergo utroque modo, habet sufficientem virtutem producendi se sola suos efectus.

Ad 1um, distinguo maiorem: Deus esse causam partialem ex defectu virtutis, arguit imperfectionem concedo; ex indigentia creaturae et exigentia efectus nego, et sic distinguo minorem: Deus, in actu 2o operationis creaturae concurrit partialiter, quia libere atemperat suum concursum, annuendo indigentiae creaturae et exigentiae efectus petentis oriri media actione, orta simul à Deo et creatura: in quo potius commendatur perfectio Dei.

Ad 2um, distinguo ant: suum intelectum producat immanenter concedo; transeunter nego, et consequentiam: Deus enim non producit intelectionem creaturae immanenter ipsam in se recipiendo. Ad 3um, nego consequentiam: nisi esse causa creata sit maioris, vel equalis perfectionis respectu efectus, semper est creatura, de cuius ratione est dependere immediate à Deo, non minus in operari, quam in esse.

Obiicies 2o: non derogat perfectioni Dei, quod operatio creaturae non pendeat totaliter à Deo: ergo multo minus quod non dependeat partialiter. 2o: potest Deus non esse causa moralis alicuius efectus creati: ergo etiam non esse causa eficiens. 3o: per species impressas concurrentes ad visionem beatam in genere obiectivo, potest supleri concursus obiectivus Dei: ergo poterit etiam per creaturam, supleri concursus physicus.

Ad 1um distinguo ant: quod non dependeat totaliter, per exclusionem omnis omnino dependentiae nego; per exclusionem solius dependentiae totalis concedo: unde nego consequentiam: nequit enim esse status creaturae, sine aliqua dependentia immediata à Deo. Ad 2um, nego consequentiam, ratio est, quia causa moralis dicit imperfectionem, saltem quoad efectum, in quo non conformatur regulis moralitatis; talem autem imperfectionem non dicit causa eficiens. Ad 3um nego consequentiam, quia concursus causae eficientis est proprie concursus; non vero concursus obiectivus: unde non obest perfectioni Dei, quod suppleatur hic: obest tamen quod supleatur ille.

Ex utraque conclusionis absolutis, infers, quod sicut Deus, non potuit facere, quod creaturae ab illo non dependerent in essendo; ita non potuit facere, quod non indigerent ipsius concursu ad operandum. Item quod ut Deus sit vera causa creaturarum non suficit, quod conservet causas illarum: nisi esse Deus, creaturas immediate producat, non erit causa propria, sed solum mediata respectu illarum.

Obiicies 2o, contra 2am conclusionem: si Deus et creatura concurrerent per eandem actionem sequeretur 1o, quod eadem actio intelectiva creaturae, esset simul vitalis, et non vitalis, transiens et immanens. 2o, quod eadem actio esset causalitas duarum. 3o: quod eadem actio oriretur ab agentibus specie diversis, ut sit. 4o: quod non dependeret à Deo, magis dependentia possibilis Deus, et creatura. 4o: quod non dependeret à Deo si ab eo solo procederet, quam si procederet à Deo, simul et creatura.

Ad 1am sequelam distinguo: esset simul vitalis et non vitalis respectu eiusdem nego; respectu diversorum concedo: ea actio esset vitalis et immanens ratione creaturae, esset non vitalis et transiens ratione Dei